

Víz világnapi pályázatok

A Víz Világnapja alkalmából a Magyar Hidrológiai Társaság Szegedi Területi Szervezete és az Alsó-Tisza vidéki Környezetvédelmi és Vízügyi Igazgatóság képzőművészeti-, esszé- és fotópályázatot hirdetett meg az idén is, immár 14. alkalommal. A Környezetvédelmi és Vízügyi Minisztérium a 2007-es Víz Világnapja mottójául a „Küzdelem a vízhiánnyal” jelszót választotta.

Felhívásunkra összesen 306 pályamű érkezett. A képzőművészeti pályázatra az I. korcsoportban (óvoda) 31 alkotást, a II. korcsoportban (általános iskola alsó tagozat) 76-ot, a III. korcsoportban (felső tagozat) 61 pályaművet küldtek be a gyerekek. A IV. korcsoportból (középiskola) 44 alkotás érkezett. Az esszépályázatra 44 pályaművet kaptunk középiskolákból és általános iskolákból. Mindkét korosztálynál nehéz volt a zsűri feladata a legjobbak kiválasztásakor. Az idén először hirdettünk meg hagyományteremtő fotópályázatot, melyre ötven, nagyon színvonalas alkotást küldtek be a középiskolás és a felnőtt korcsoportból.

Az idei ünnepségnek a Magyar Tudományos Akadémia Szegedi Akadémiai Bizottsága ülésterme adott otthont: megtelt a pályázati munkákat beküldő gyerekekkel, valamint a velünk együtt ünneplő felnőtt vendégekkel, volt és jelenlegi vízügyes kollégákkal, a társszervezetek és a támogató intézmények képviselőivel.

Ünnepi beszédet Kardos Sándor, az Alsó-Tisza vidéki Környezetvédelmi, Természetvédelmi és Vízügyi Felügyelőség igaz-

gatója mondott. Azt hangsúlyozta, hogy ugyanolyan nagy problémát jelent, ha túl kevés a víz, mint amikor túl sok van belőle. A vízhiányra, a vizek szennyezettségére és a vizek elleni megfelelő védekezésre hívta még fel a figyelmet. Az ünnepséget a Széchenyi István Gimnázium és Szakközépiskola diákjainak színvonalas műsora színesítette. Hallhattunk verseket és kórusműveket egyaránt.

Örömmel vettük, hogy pályázataink díjazottjai majdnem teljes létszámban megjelentek Víz világnapi ünnepségünkön, s vették át ajándékainkat. A múlt évhez hasonlóan az idén is díjazott a zsűri néhány pedagógust kiemelkedő felkészítő munkájáért.

Az ünnepség után a vendégekkel együtt átsétáltunk a Somogyi-könyvtár aulájába, ahol a zsűrizett rajzpályázatok legjobb alkotásából és a díjazottak műveiből készített kiállítást tekintettük meg. A kiállításnak otthon adó könyvtár igazgatója, Szőkefalvi-Nagy Erzsébet köszöntötte a vendégeket, majd Andó Mihály, az MHT Szegedi Területi Szervezetének elnöke megnyitotta a kiállítást, amely április 5-ig tekinthető meg a könyvtár nyitvatartási idejében.

Végül a Víz Világnapja alkalmából nyitva tartó Szent István téri víztoronyba és az ottani kiállításokra látogattunk el. (A díjazottak névsorát 2. oldali összeállításunkban adjuk közre, róluk az érdeklődők honlapunkon is tájékozódhatnak, s ugyanott tekinthetők meg a rajzokról, makettekről készült képek, illetve a fotópályázat nyertesének alkotásai is: [www.atikovizig.hu/Viz világnap 2007/Eredményhirdetés.](http://www.atikovizig.hu/Viz_vilagnap_2007/Eredmenyhirdetes.))

Nagyszöllősi Nóra

Új köntösben

Kilencvenkettő. Éppen ennyi alkalommal jelent meg eddig újságunk, a Vízpart – változatlan formában, de változtatott tartalommal. 1992-ben, amikor útjára indult a lap, köszöntőjében azt írta dr. Kovács Gábor igazgató, felelős kiadó, hogy hídnak, kompnak szánják a lapot, amely összeköti a vízügyi szakembereket és az olvasókat.*

Tizenöt év trásaiba belelapozva úgy tűnik, nem volt hiábavaló a fáradozás. Másfélszáz szerzőtől jelentek meg írások a hasábokon, sokoldalú, mélyreható és legtöbbször aktuális információt nyújtva. Az igazgatóság munkatársain, mint szerzőkön kívül cikkek jelentek meg a társ vízügyi igazgatóságok, állami intézmények, országhatáron túli vízügyi szervek szakembereitől, írtak a lapba állami vezetők, egyetemi tanárok, és számos civil szervezet is fontos fórumnak találta a Vízpartot. Köszönet illet mindenkit, aki bármilyen módon segítette a munkát.

Értékes örökség hát ez a lap, amelyet nem csupán meg kell őrizniünk, de a lehetőségeink szerint fejleszteniünk is.

Megújult külsejű lapot tart most az Olvasó a kezében, amely köszönhetően a modern képrögzítő eszközöknek és grafikai megoldásoknak, olvashatóbbá, látványosabbá, informatívabbá vált – ugyanakkor őrzi tradicionális értékeit. Célunk változatlan: olyan fórum legyen az újság, amely szakmai megközelítésben magas színvonalon, megbízhatóan, tényszerűen informál, helyet ad véleményeknek és tájékoztat.

Remélem, elnyeri tetszésüket!

Dr. Dobi László
igazgató, felelős kiadó

** Valójában a Vízpart összekötegetett példányai a mostani számot megelőzően 91 alkalommal hagyták el a nyomdát, a szerző adata mégsem téves. A 2002-es esztendő 2., áprilisi száma mellékleteként ugyanis – eltérő, „március 22-i” dátumozással – Víz világnapi különszámban adtuk közre a jeles nappal kapcsolatos cikkeket, tudóstársakat. Tehát a megjelenés napját tekintve egy bővebb terjedelmű, ténylegesen azonban egyszerre két lapszám jutott el akkor Olvasóinkhoz. (A szerk.)*

Víz világnapi krónika

Az idei helyi pályázatok támogatói

Alsó-Tisza vidéki Környezetvédelmi, Természetvédelmi és Vízügyi Felügyelőség;
 Alsó-Tisza vidéki Környezetvédelmi és Vízügyi Igazgatóság;
 Alsó-Tisza vidéki Vízgazdálkodási Társulatok Területi Szövetsége;
 „Csemete” Kiss Ferenc Csongrád Megyei Természetvédelmi Egyesület;
 Csongrád Megyei Mérnöki Kamara;
 Magyar Hidrológiai Társaság Területi Szervezete;
 Széchenyi István Gimnázium és Szakközépiskola; Szegedi Fürdők Kft.;
 Szegedi Akadémiai Bizottság; Szegedi Víziközmű Működtető és Fejlesztő Zrt.,
 Szegedi Vízmű Zrt.; SZEVIÉP Zrt.;
 VÍZPART Kft.; AQUAPLUS Kft.;
 MAGMAPLUS Kft.

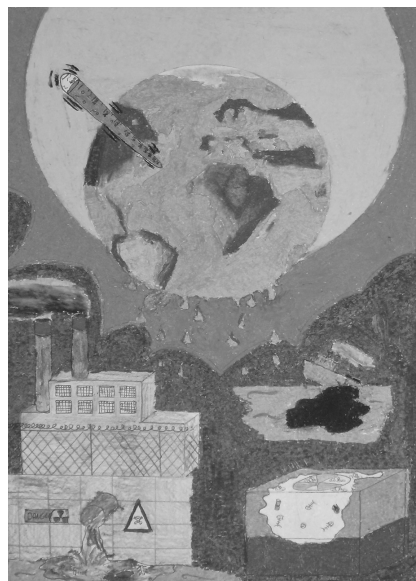
Szegedi díjazottak az országos pályázat nyertesei között

A Duna Múzeum által kiírt országos pályázatok közül kettőn – nagy örömmünkre – szegedi diákok értek el rangos helyezést.

A *H²O rejtély* képregény-pályázat, középiskolás korcsoportjában, az alkotócsoportok kategóriájában első helyezést értek el a Tömörkény István Gimnázium tanulói, Balázs Bence, Fehér Gergő és Tóth Annamária.

A *Rajzoldj mobil hátteret* című pályázaton ugyancsak I. helyezést ért el Búzás Alíz, szintén a Tömörkény István Gimnázium diákja.

Ők a Duna Múzeum Hortobágyon megrendezett Víz világnapi ünnepségén vehették át díjaikat.

A felső tagozatosok korcsoportjában I. helyezést elért pályamunka a szegedi Béke utcai általános iskolában készült

II. helyezést elért pályamunka (Makó, Mária Valéria keresztény óvoda)

Eredménylista kicsikkel és nagyokkal

Óvoda – rajzkategória

1. Süni csoport, Szentes, Kossuth utcai óvoda; 2. Barackvirág csoport, Hódmezővásárhely, Mária Valéria keresztény óvoda; 3. Bódi Brigitta, Makó, Újvárosi óvoda; különdíj: Cseh Laura, Makó, Újvárosi óvoda; makett kategória: Napraforgó csoport, Felgyő, Napközi otthonos óvoda.

Általános iskolai alsó tagozat – rajz

1. Meskó Csaba, Szeged, SZTE JGYTF Gyakorló iskola; 2. Csányi Cintia, Bicskei Péter, Szeged, SZTE JGYTF Gyakorló iskola; 3. 2/A osztály, Algyői iskola; különdíj: Harcos Nikolett, Almádi Alexandra, Csongrád, Gr. Széchenyi István iskola.

Felső tagozat – rajzkategória

1. Blidár Előd, Penjov József, Szeged, Béke utcai iskola; 2. Veres Csilla, Szeged, SZTE JGYTF Gyakorló iskola; 3. Kovács Ágnes, Szeged, Mester Tanoda; különdíj: Kecsmár Bettina, Szeged, SZTE JGYTF Gyakorló iskola; makett (csempe) díjazott: Schwartz Noémi, Bordány, Ádám Jenő iskola.

Középiskola – rajzkategória

1. Csillag Dorottya, Szeged, Széchenyi gimnázium; 2. Arany Brigitta, Szeged, Deák gimnázium; 3. Blidár Tímea, Mészáros Katalin, Oravecz Rita, Tóth Rozália, Szeged, Deák gimnázium; különdíj: Balás Barbara, Szeged, Deák gimnázium; makett (agyagszobor) díjazott: Schwartz Diána, Bordány, Ádám Jenő iskola.

Felső tagozat – esszépályázat

1. Albert Krisztián, Hódmezővásárhely, Klauzál Gábor iskola.

Középiskola – esszépályázat

1. Csernák Adrienn, Szeged, Deák gimnázium; 2. Nagy Ádám Gábor, Szeged,

Deák gimnázium; 3. Szabó Bernadett, Szeged, Deák gimnázium; különdíj: Mészáros Ágnes Szeged, Deák gimnázium.

Fotópályázat

1. Horváth Alexandra Nikolett, Szeged, Deák gimnázium; 2. Oroszi Viktor György, Szekszárd; 3. Remsző Anna, Szeged, Deák gimnázium; közönségdíj: Fiala Károly, Szeged; különdíj: Kalocsa Béla, Baja (alsó képünk ez a díjazott pályamunka, mely a szelevényi kompnál készült).

Díjazott felkészítő tanárok

Pataj Klára (SZTE JGYTF); Félégyháziné Főri Márta és Jakabné Bori Ágnes, Szentes, Kossuth utcai óvoda; Lévainé Turcsányi Emese, Szeged, Deák gimnázium; Szőgi Márta, Csongrád, Gr. Széchenyi István iskola.

Az „Alsó-Tisza vidékért” kitüntetés díjazottjai

A Közalkalmazottak jogállásáról szóló 1992. évi XXXIII. tv. 77. §-a valamint az igazgatóság 1995. évi Kollektív Szerződésének 35. pontja alapján (Alapító Okirat) a vízügyi szolgáltatásban tartósan kiemelkedő teljesítményt nyújtó dolgozók elismerésére az Alsó-Tisza Vidékért kitüntetés adományozása nyújt lehetőséget. Évente maximum négyen részesülhetnek a kitüntetésben.

Az Atikövizig székházában, a Vásárhelyi Pál teremben megtartott ünnepséget dr. Dobi László igazgató nyitotta meg rövid beszédével, melyben az „Alsó-Tisza vidékért” elismerés fontosságának adott igen nagy hangsúlyt, majd átadta a szót Sági Jánosnak, a Szegedi Szakasz mérnökség vezetőjének. Ő kapta idén azt a megtisztelő lehetőséget, hogy az ünnepi beszédet elmondhassa.

Különlegesnek volt mondható Sági János beszéde, hiszen rendhagyó módon az 1879-es szegedi árvíz eseményeit mondta el, kronológiai sorrendben, napról napra, percről percre haladva.

Ezután dr. Dobi László átadta az „Alsó-Tisza vidékért” emléklapokat és az elismerő okleveleket az idén kiválasztott négy dolgozónak, Göblyös Pál, Kellner Péter, dr. Török József és Takács Lajos kollégáknak.

Az „Alsó-Tisza vidékért” elismerés különleges értékét az adja, hogy a javaslatétel és a kiválasztás is a közvetlen munkatársak lehetősége. A kitüntetés nem csak a magas színvonalú szakmai munka elismerését testesíti meg, hanem mindazt az emberi értéket is, amivel mindennapjaink során kollégáink megajándékoznak bennünket.

A kitüntetés adományozására az igazgatóság bármely dolgozója tehet írásban javaslatot. Az adományozásról az igazgatóság dolgozóiból álló 10 tagú bizottság dönt. Az alapítás évétől számítva 2007-ben 13. alkalommal részesülnek az arra méltóak ebben az elismerésben. Eddig 40-en vehették át a kitüntetést. Idén 14 jelölt közül titkos szavazással választotta ki a bizottság a négy díjazottat. (Lásd: www.atikovizig.hu)

Priváczkiné Hajdu Zsuzsanna bejelentette, hogy a március 15-i nemzeti ünnep alkalmából Persányi Miklós miniszter Miniszteri elismerő oklevelet adományozott Bakos András hódmezővásárhelyi csatornabiztos kollégának.

A hivatalos ünnepséget követő állófogadáson dr. Szentgyörgyi Pál alpolgármester, az ünnepség díszvendége mondott pohárköszöntőt a kitüntetettek tiszteletére. Az állófogadás az ünnepi hangulatból baráti beszélgetésbe váltott át, mely vízügyesekhez méltón kellemes hangulatban telt el.

Dr. Török József munkahelye a Vízügyőtfeljesztési osztály, beosztása főtanácsos, osztályvezető helyettes. 1968 óta áll munkaviszonyban igazgatóságunknál.

Műszaki előadóként kezdte a Vízellátás-Csatornázási osztályon, majd a Vízgazdálkodási osztályon fejtette ki évek hosszú során át magas színvonalú munkáját. Ennek során a dél-alföldi térség geológiai kérdéseinek nemzetközileg elismert szaktekinetlyévé vált. Hivatali munkáját példászerű pontossággal és alaposággal látja el. megszerzett szakmai tapasztalatait, ismereteit önzetlenül megosztja fiatal munkatársaival.

1986-ban egyetemi doktori fokozatot szerzett a JATE Földtani Tanszékén. Munkája során szakmai tudásának folyamatos fejlesztését fontosnak tartotta, nevéhez a Magyar Hidrológiai Társaság és más szakmai tudományos szervezet keretein belül mintegy 20 tudományos szakkikk, dolgozat társul.

A Dél-alföldi régió termálenergia-készletének fenntartható kiaknázásához kapcsolódóan országosan elismert a szakmai irányítása alatt elkészült Termálhasznosítási stratégia, mely a régióban a termálenergia hasznosítása közép- és hosszútávú fejlesztéseinek alapja.

Hivatali tevékenységének másik fontos területe az üzemelő és távlati ivóvízbázisok felmérésének és biztonságba helyezésének témaköre, továbbá a Duna-Tisza közti hatóság felszín alatti vizeinek kérdésköre.

Több tudományos és civil szervezet tagja (Magyar Hidrológiai Társaság, Magyarhoni Földtani Társaság, Csongrád Megyei Mérnöki Kamara, Magyar Termálenergia Társaság.)

Eddigi kitüntetései: Kiváló Dolgozó 1972, 1975, Kiváló Munkáért 1985, Elnöki Elismerés 1980, Árvízvédelemért Érem 1970, Bronz Érdemérem 2006.

Életpályája, az igazgatóságnál eltöltött, kimagasló hosszúságú szolgálati ideje példaként állítható az igazgatóság valamennyi dolgozója elé.

Göblyös Pál munkahelye a Csongrádi szakasz mérnökség, beosztása csatornaőr. Vízügyi szolgálatát 1983. december 5-én kezdte a 11.03.09. tiszalpartai csatorna örtelepen.

A szakasz mérnökség egyik legnagyobb őrzője lett a területe, melyet kezdetben gyalog, motorkerékpárral járt be, s kellően megismerte azt. Sokat segít a területi ügyek vízügyi szakmai szempontú rendezésében (Alpári nyárigát, Alpári holtág, Szikrai holtág, Alpári öblözet).

Jó kapcsolatot épít ki környezetével, vízügyi témában respektálják véleményét. Árvízvédelmi fokozat elrendelésekor a 11.03. árvédelmi szakaszon gátbiztoshelyettesi tevékenységet lát el.

A szakasz mérnökség működési területén kívüli vízkárelhárítási feladatokban részt vett, például 2002-ben a dunai árvízvédekezésen, ahol munkáját az ottani védelemvezetés is elismerte.

Határozott, jó meglátású és jó szervező-készségű egyéniség. Beosztottjait szigorúan, de igazságosan irányítja, melyre jó példa a közmunkaprogram, az árvízvédekezés, és az őrzésében folyó fenntartási munka.

Munkatársaival jó emberi kapcsolatot épített ki, szakmai feladataik megoldásában segíti őket, de más jellegű gondjaik megoldása érdekében is gyakran kikéri tanácsát. A feletteseitől kapott utasításokat legjobb tudása szerint, határidőre, maradéktalanul mindenkor elvégzi. Szakmai tudásával, ötleteivel nagyban elősegíti a sikeres munkavégzést a területen.

Takács Lajos munkahelye a Pályázati és Beruházási osztály, beosztása szakági tervező. 1987. január 1. óta, immár 20 éve dolgozik igazgatóságunknál. Munkájának első két évét a gépüzemnél töltötte. 1987-től az Építési és Tervezési osztályon dolgozott mint szakági tervező. Saját bevallása szerint ekkor kapta élete egyik legnehezebb, ám egyben legszebb munkáját.

(Folytatás a 4. oldalon)

Az „Alsó-Tisza vidékért”

(Folytatás a 3. oldalról)

A medencés kikötő háromhajós acélszerkezetű ipari csarnokának tervezési feladatát Takács Lajos pályafutása során követte a Kenyereéri főcsatornát átívelő cölöpalapozású közúti híd terve, amelynek építésénél művezetőként is tevékenykedett.

1994-ben az Árvízvédelmi és Folyószabályozási osztály dolgozója lett. A Maros menti védvonal határállomást érintő szakaszán az új nyomvonalú elsőrendű árvízvédelmi töltés tervezése új kihívás volt.

Magasépítési témakörben kidolgozta egy új gátórház títustervét, melynek alapján igazgatóságunk területén számos új őrház és komplett új őrtelep épült. Meglévő őrtelepek átalakítása, korszerűsítése és székházunk belső átépítései, külső felújításai szintén az ő nevéhez fűződnek. Kiemelkedő tervezői feladatai közé sorolható a tiszai védvonalak Szeged alatti szakaszára vonatkozó töltéserősítési tervek elkészítése, illetve Kunszentmárton árvízi védelmének biztosítása érdekében a Hármas-Körös védtöltése belterületi szakaszának partfallal való magasztási terve.

Jelentős számú töltést keresztező, illetve csatornán üzemelő műtárgy terve jelzi szerteágazó munkásságát, beleértve például a Kósdí zsilip – mára műemlék jellegű – műtárgya és a bennfoglaló védtöltés egy szakasza átépítési tervezési munkáit.

Talajmechanikai szaktudásának köszönhetően egyetlen épület, vagy műtárgy sem szenvedett süllyedéskárt, s erre tekintettel kapta a mindenkorai árvízidőszaki beosztását, a töltésállapot-vizsgáló szakcsoport vezetői megbízását.

Munkáját mindig magas szakmai színvonalon, rendkívüli precizitással végzi. Alapos, körültekintő munkamódszerével kivívta közvetlen kollégái tiszteletét és megbecsülését.

Keller Péter munkahelye a Vízkárelhárítási osztály, beosztása folyószabályozási ügyintéző. 1974 augusztusa óta dolgozik igazgatóságunknál. Jelenleg a 11.05 és 11.08. árvízvédelmi szakaszok területi felügyeletét, valamint a folyószabályozáshoz tartozó szakágazati feladatokat látja el.

Az igazgatóság védelmi szervezeti beosztásában a 11.08. árvízvédelmi szakasz védelemvezetője.

Munkáját magas szakmai színvonalon, kellő alaposággal végzi. Árvízvédekezések alkalmával nehéz helyzetekben bizonyította, hogy a szerénység és a határozottság nem egymást kizáró tulajdonságok. Nyugodt, megfontolt stílusával kivívta közvetlen kollégái megbecsülését.

A közösség munkáját aktívan segíti és ezzel jelentős szerepet vállal abban, hogy az osztályon igazi csapatmunka folyjon.

Eddigi kitüntetései: Kiváló Dolgozó 1984, Igazgatói dicséret 1980, Magyar Köztársaság Bronz Érdemkereszt 2006, Miniszteri Elismerő oklevél 2006.

Miniszteri kitüntetések a Víz Világnapján

A Környezetvédelmi és Vízügyi Minisztérium vezetője, Persányi Miklós a Víz Világnapján – a tárca központi ünnepségén – Vásárhelyi Pál-díjat, Sajó Elemér-emlékplakettet és miniszteri elismerő okleveleket adott át a vízügyi területen dolgozó, kiemelkedő tevékenységet végző szakemberek elismerésére.

Persányi Miklós *Vásárhelyi Pál-díjat* adományozott **dr. Török Józsefnek**, az Alsó-Tisza-vidéki Környezetvédelmi és Vízügyi Igazgatóság osztályvezető helyettesének Dél-Magyarország vízgazdálkodásában kifejtett, több évtizedes kiemelkedő munkájáért, többek között a régió termálenergia-készletének hasznosítása, az üzemelő és távlati ivóvízbázisok biztonságba helyezése érdekében végzett tevékenységéért.

A miniszter *Sajó Elemér-emlékplakettet* adományozott **Bárkányi Istvánnak**, az Atikővízig Szegedi szakaszmérnöksége gátórének vízügyi szolgálatban végzett 30 éves példamutató, szakmai munkája, különösen az ár- és belvízvédekezések során kifejtett tevékenysége elismeréseként.

PhD-fokozat

Kozák Péter kollégánk, a Vízyűjtő-fejlesztési osztály vezetője mintegy négyéves kutatómunkájának eredményeként a Szegedi Egyetem Természettudományi Karán sikerrel védte meg „*A belvízjárás összefüggéseinek vizsgálata az Alföld délkeleti részén, a vízgazdálkodás európai elvárásainak tükrében*” című doktori disszertációját 2006 nyarán. Az elvégzett kutatómunka elismeréseként munkatársunknak a PhD tudományos fokozat viselését ítélte meg az Egyetemi Tanács.

Kozák Péter az általa elvégzett vizsgálatokban a Tisza balparti belvízi tájegysége területén előfordult belvízi eseményeket vizsgálta. Kiemelten elemezte a belvizek kialakulására gyakorolt antropogén hatásokat, illetve a belvizek „csökkentése” során alkalmazott vízkormányzási módzatok hatásait. Munkájában javaslatokat fogalmaz meg a belvizek kezelésének olyan technikáira, melyekkel a Víz Keretirányelv célkitűzéseinek megvalósítását is elősegíthetjük. Kollégánk tudományos fokozata tovább növeli igazgatóságunk szakmai megbecsülését, eredményes munkájához szívvel gratulálunk.

P. H. Zs.

Makói zárt szivárgók helyreállítási munkái

A makói zárt szivárgó áttemelőtelepei a Maros jobb parti védtöltés 22+470, 23+602 km-szelvényeiben vannak. Helyreállításuk célja:

- a szivárgók villamos energia ellátása;
- a diesel üzemű PA VI. F. típusú szivattyúk helyett 2x2 db Cp 3127 LT 410 búvárszivattyú beépítése (P=5,9 KW, Q=0,06 m³/s úgy, hogy automatikus üzemmódra is alkalmasak legyenek;
- az új szivattyúkhöz csatlakozó csőszakasz kialakítása nadragcsóvel, csapantyúkkal, a töltéskorona alatti része kivételével;
- a II. aknánál a töltéskorona nyomócső feletti szakaszának rátöltése, teherelosztó lemez betonozása;
- a beépített villamos berendezések üzempróbaí, biztonságtechnikai és tűzrendészeti mérések, valamint nyomócsővek nyomáspróbaínak elvégzése és dokumentálása.

A kivitelező a SZEVIÉP Rt., a teljesítés összege 25 millió 200 ezer forint. A munka 2006. június 3-án kezdődött, s november 15-ig tartott.

Vágfalvi Zoltán

Gondolatok a 2006. évi tiszai árvízről, különös tekintettel az Alsó-Tiszára

A 2006. évi árvíz értékelésénél* föltétlenül ki kell térni az 1970. évi árvíz óta bekövetkezett következő változásokra: éghajlatváltozás, a lefolyási viszonyok változása, változások a folyók árvízi medrében, az előbbiektől hidrológiai következményei, a védelmi rendszer védképességének változása, a védelmi szervezet átalakulása.

Éghajlatváltozás

A globális fölmelegedés következtében Közép-Európa térségében is olyan éghajlatváltozás van kibontakozóban, amely a korábbiaknál szélsőségesebb időjárási helyzeteket teremt.

Számunkra különösen figyelemre méltó az utóbbi kb. 10 év tapasztalata és az éghajlatkutatók előrejelzése, amely a téli csapadék növekedését és ezen belül az eső formájú levő csapadék növekedését mutatja.

A lefolyási viszonyok változása

A folyók vízgyűjtőjének lefolyási viszonyait leginkább a növényborítottság változásai tudják módosítani. A Tisza vízgyűjtőjének a hegyvidéki részén az erdőborítottság csökkenését észlelik. Egyes vélemények szerint többfelé túlzott fakitermelés, rablógazdálkodás folyik, ami miatt megnövekszik a lefolyási hányad és a hordalékszállítás is.

A lefolyási viszonyokat a Tisza vízgyűjtőjében újabban épített tározók is módosítják. A tározóknak elvileg vízvisszatartó hatásuk van, de adott esetben a tározó elörlítéséből, vagy működési zavarából keletkező árhullám ráfuthat a természetes árhullámra, s növeli az árvízhozamot. Ilyesm történt 2006. április közepén a Sebes-Körösön, a Mezőtelegdi tározónál.

Változások a folyók árvízi medrében

A Tisza alsó szakaszára (Tiszaugtól Titledig) általánosságban elmondható, hogy 1970 óta, de különösen az utóbbi 10 évben jelentősen nőtt a hullámtér növényzettel való benőttsége, fokozódott különféle építményekkel való beépítése, feltehetően növekedett a hordaléklerakódás.

Így a hullámtér feltöltődése, végül az 1970-es, 80-as években helyenként (főként a folyó szerbiai szakaszán) új töltések építésével beszűkítették az árvízi medret. Az említett hullámtér-feltöltődéshez az

1976 óta üzemelő Törökbecsei Vízlépcső, a Duna esetében pedig az 1972-ben elkészült Vaskapui Vízlépcső is hozzájárulhatott.

Hidrológiai következmények

Az éghajlatváltozás és a lefolyási viszonyok változása következtében az árvízi vízhozamok növekvő tendenciát mutatnak a Tiszán és a mellékfolyókon is. A gyakoribbá váló nagy árvízhozamok miatt megnőtt a valószínűsége annak, hogy a Tisza árvízi csúcsvízhozama egybeessék a Körösök és a Maros ideérkező nagy vízhozamával.

A nagyobb árvízi vízhozam a hullámtéri meder változatlansága mellett is magasabb árvízszinteket eredményezne, de a már említett okok miatt az árvízszintek emelkedése még erőteljesebb. A Tisza alsó szakaszán további árvízszint-növekedést okoz, ha egyidejűleg a Dunán is nagy árvíz vonul le, s az árhullámok tetőzése a Tisza-torkolat környékén egybeesik. Ez történt 2006 áprilisában is, bár még kedvezőtlenebbül is alakulhatott volna a helyzet, mert a Duna újvidéki vízhozam-tetőzése (8800 m³/s) egy héttel korábban volt, mint a Tisza titeli tetőzése.

Ugyancsak növelte volna még az Alsó-Tiszán az árvíz magasságát, ha a Hármas-Körösön és a Maroson nagyobb vízhozam érkezik, amire más években már volt példa.

A védelmi rendszer védképességének változása

1970 után a Tisza alsó szakaszán és a Maroson jelentős töltésfejlesztések voltak, a szegedi partfal és több töltéskezesztető műtárgy átépítése is lényegesen növelte a védelmi biztonságot. Emellett azonban – a

fenntartási munkák ellenére – természetes kopás, illetve rongálódás is bekövetkezett.

A védekező szervezet átalakulása

A védekező szervezet közismert átalakulása (a vízügyi saját erő arányának csökkenése) a védekezést nehezebbé tette, de a védelmi biztonságot végülis nem csökkentette. A jövőre nézve a 2006. évi árvíz intő példának kell tekintenünk. Megismételhetjük azt, amit dr. Simády Béla mondott, illetve leírt „A Tisza szegedi vízállásai 1879–1979” című kis házi kiadvány előszavában, s amely szerint „Nincs olyan árvíz, amelynél magasabb valamikor ne jöhetne”.

Hogy ezt „méltóképpen” fogadjuk, térségünk árvízvédelmi biztonságát sürgősen és jelentősen növelni kell. Kiemelten kezelendő Szeged védelme, s mindazon helyek, ahol 2006-ban problematikus helyzet alakult ki.

A fejlesztést nyilván a Vásárhelyi Terv Továbbfejlesztése keretében célszerű lebonyolítani, mert ennek zöld útja van. Hogy konkrétan mi a teendő, azt nagyon alapos föltáró vizsgálat alapján lehet eldönteni, de valószínűnek látszik, hogy az Alsó-Tisza menti, elképzelt vésztározóknak a Duna visszaduzzasztó hatása miatt nem lenne kellő hatékonyságuk, ezért a hangsúlyt elsősorban a hullámtér radikális rendezésére és a védvonalak megerősítésére kellene helyezni.

Ez új mértékadó árvízszint meghatározását és elrendelését igényelné. A magyar–szerb közös érdekű Tisza-szakasz, sőt, a Törökbecse és Kisköre közötti folyószakasz hidraulikai viszonyai is sürgős felülvizsgálatra szorulnak.

Dr. Pálfai Imre

** A cikk kéziratát – igazgatói felkérésre – közvetlenül az árvíz levonulása után, 2006 júniusában készült.*

Kiemelkedő sportteljesítmény

A Szegedi Vízügyi SE 33 éves működése során is kiemelkedőnek nevezhető a tavalyi Síkvízi Kajak–Kenu Világ bajnokságon való közreműködés. Augusztusban ugyanis Szeged és a Maty-éri pálya volt minden idők – magyar szempontból – „legaranyosabb” világeseményének a házigazdája. Ebben kis részünk nekünk is volt, mind közreműködőként, mind szervezőként (Zöld Pont Iroda stb.). A magyar válogatott 12 aranyérmét szerzett.

A Démász-Szegedi VE kitűnőségei jelentősen kivették részüket az éremzuhatagból: Janics Natasa hat aranyérmét nyert, Keresztesi Alexandra, majd Gyökös László az 1000 m-es kajak négyes tagjaként nyert, Sik Márton és Csamangó Attila, Joób Márton ezüstérmesek lettek, Vajda Attila pedig 3. helyezést ért el. Ezúton utólag is gratulálunk a Démász-Szegedi VE sportolóinak!

K. Gy.

Tanulságok és tapasztalatok

A 2006-os tavaszi árvíz Szegednél az LNV-n kívül számos korábbi „maximumot” meghaladt. A város történetében az (eddig) legnagyobb vízszint okozta veszély sikeres elhárításához rengeteg helyzetre, meglepetésre kellett azonnali (és legfőképp) helyes megoldást találni.

Érezhető volt már az árvíz viszonylag korai szakaszában a város lakosainak (és vezetőinek) együttműködési szándéka. Bár nem ment „minden” súrlódás nélkül, hiszen míg az árvíz kezdeti időszakában a Stefánián található parkok gyöngykvics rétegének megóvása volt az elvárás, addig a tetőzés során a parkok állapotának fontossága jelentősen lecsökkent.

Szeged tekintetében sok korábbi „erős láncszem” gyengének bizonyult. Elsődlegesen a partfalon végrehajtott védelmi munkák hoztak új tapasztalatokat. A vártól sokkal intenzívebben jelentkeztek a szivárgások a partfal teljes hosszában. A korábban teljes mértékben megbízhatónak minősített árvízvédelmi fal mentén sorra jelentkeztek a váratlan helyzetek. Még a vízállás a 900 cm-s vízszintet sem érte el, az Alsó-telepi szennyvízátemelő telepen található NA 1500-as méretű, mélyvezetésű, csapadékvíz-gravitációs kivezetés mentett oldali zsilipjénél kísérelt meg a Tisza a városra törni. A meghibásodott zsiliptáblát a Szegedi Vízmű munkatársainak közreműködése mellett sikerült megtámasztani. A megtámasztás az árvíz végéig funkcionált, bár az egyre növekvő tetőzési előrejelzések hatására egy ellennyomó medencével magasztottuk meg a zsilipet magában foglaló aknátnál.

A következő tanulsággal a kulisszanyílások elzárása szolgált. Bár 2000-ben már első alkalommal kiépítettük az elzárásokat, de annak tapasztalataira alapozva módosított technológiát alkalmaztunk. Voltak kisebb súrlódások a munkálatok során, főleg a munkáscsapatok összetételével, de sikerült a kitűzött feladatot teljesíteni. Természetesen az előrejelzések növekedésével párhuzamosan folyamatosan emeltük és erősítettük az elzárásokat, melyek az árvíz végére sokat „veszítettek” korábbi rendezett küllemükből.

A folyamatosan emelkedő árvízi nyomás következtében le kellett zárni a Felső Tisza-part jelentős szakaszát, mert fennállt a veszélye, hogy a közlekedés által keltett rezonancia és az átázás miatt megsérülhet az útpálya, illetve a védműben is károsodás is keletkezhetett volna. A korábban előzmény nélküli intézkedésben az önkormányzat valamennyi szervezete, intézménye segítet-

Az archív felvétel a tavalyi „nagyvízkor” készült a szegedi partfal stefániai szakaszán

te munkánkat. Bár a város mindennapi életére rendkívüli terhet rótt a korlátozás, a lakosok mégis tolerálták a nehézségeket. A polgármester az autóforgalom okozta zsúfoltság mérséklésére átmenetileg ingyenesé tette a tömegközlekedést.

A partfal mentén a várakozásokkal ellentétben rendkívül jelentős mennyiségben és intenzitással jelentkeztek a szivárgó vizek. A szivárgások energiájának csökkentésére ellennyomó medencéket építettünk ki, a vízszint emelkedésével szükségessé vált további medencék létrehozása, így az árhullám tetőzésének idejére már ellennyomó medence-rendszerek próbálták csökkenteni az átszivárgó vizek mennyiségét.

Akadt olyan hely, ahol egymáshoz kapcsolva hét medencét kellett kiépíteni, míg a szivárgó energiája jelentősen lecsökkent. Az ellennyomó medencék a partfal teljes hosszában megépültek, és azokat az árvíz alatt folyamatosan erősíteni és bővíteni kellett. E beavatkozások miatt a Stefániát és a Korányi fasort teljesen le kellett zárni, s ezt a korlátozást a lakosok többsége elfogadta, azonban kisebb-nagyobb konfliktusok jelentkeztek. Gyakorlatilag a belvárosi szakaszon kikötött hajók tulajdonosai közül néhányan nem voltak hajlandóak elvonulni a kijelölt veszélyes helyre és emiatt a rendőrség munkatársainak segítségével kellett a vitás kérdéseket „tisztázni”.

A szivárgások megszüntetése érdekében rendkívül sok feladatot kellett elvégezni, főként a használaton kívüli közművezetékek mellett észlelt jelenségek lokalizálása és elhárítása jelentett újabb kihívásokat. Ilyen problémák dominánsak voltak a Korányi fasoron, de találtunk korábban nem

ismert vezetékeket a Felső Tisza-parton is, valamint a Roosevelttér két helyszínén is azonnali beavatkozásra volt szükség. A Korányi fasoron a fakadóvizek miatt a „Sellő-ház” felvonójának lezárását is el kellett rendelni, mert a liftaknában megjelent a víz.

Fontos megemlíteni a szivárgásokhoz kapcsolódóan a pincéket. A belvárosban gyakorlatilag valamennyi épület alatt található pince, melyek állapota nagyon rossz. A Korányi fasor épületei esetében (pl. Roosevelttéri Halászcserda) a pincék rossz műszaki állapotát az azok falán átvezetett számtalan közművezeték is rontja. Igen sok helyen találtunk ismeretlen funkciójú közművezetéseket, melyek a pincékbe a víz beáramlását jelentősen megkönnyítették. Gyakorlatilag valamennyi épület alatt megjelent az átszivárgó víz, és azokon a helyeken, ahol indokolt volt, homokzsákos ellennyomó-rendszereket létesítettünk.

A pincékkel kapcsolatban meg kell említeni egy speciális adottságokkal rendelkező épületcsoportot, a klinikai tömb épületeit. Gyakorlatilag ezen épületek pincéinek műszaki állapota a többi pincéhez viszonyítva jelentősen rosszabb. A klinikai pincék 2-3 pincésinttel rendelkeznek a terep alatt. Az egészségügyi intézmények valamennyi elektromos betáplálási pontját mélyen a terepszint alatt alakították ki. A problémát fokozza, hogy több helyen nagy értékű diagnosztikai berendezéseket helyeztek el, fontos laboratóriumokat telepítettek mélyen a jelenlegi terepszint alá.

Ennél a pontnál engedjék meg a szerzőnek egy kis szubjektivitás az egyik klinka igazgatójával kapcsolatban. →

(Folytatás a 6. oldalról)

A klinikaigazgató az árvízvédekezés dandárja idején négy szemközi beszélgetésre hívott. Azt kérdezte: „Kozák úr, meg tudja mondani, mikor törhet be a klinika pincéjébe a víz?” Természetesen igyekeztem megnyugtatni és röviden vázoltam a szivárgási jelenségek tudományos hátterét. Erre ő a következőt mondta: „Ha a víz bejut a pincékbe és az elektromos kapcsolószekrényeket eléri, az intenzív osztályon tizenkét gyermek hal meg a létfontosságú berendezések üzemzavara miatt....”

Óránként ellenőriztük az árvíz alatt a pincékben a vízállást és számos homokzsákkal igyekeztünk a víz betörését megakadályozni... A megbeszélést követően az egyetem rektora összehívta valamennyi klinika vezetőjét és őket is meg kellett nyugtatnom a munkánk hatékonyságát illetően.

Az árvízi munkálatokkal kapcsolatban hangsúlyoznom kell annak a nagyszámú segítőnek a szerepét, akik segítettek az árvízvédelmi munkák sikerét. A tetőzésekzeleli napokban előfordult, hogy az önkéntesekkel együtt 1000-1500-an munkálkodtak a partfal mentén. Volt közöttük kisdíák, egyetemista, munkanélküli, vagy éppen napszámos. Sok katona, határőr, katasztrófavédelemben tevékenykedő szakember dolgozott a közös munka sikeréért.

A rövid áttekintés végén szeretnék egy kissé személyesebb hangvételre térni. Számomra és valamennyi kollégám számára rengeteg tanulsággal szolgált az árvíz. A tapasztalatok között voltak vidámak és meghatározóak egyaránt. A vidám tapasztalatok közé sorolom, azt az „örök igazságot”, hogy „nem szerencsés”, ha árvízi helyzetben a kórházba, az ott dolgozók megnyugtatóására érkező szakemberek mindegyike gumicsizmát visel. De voltak meghatározó pillanatok is. Amikor a belvárosban egy nyugdíjas néni kis szalvétába csomagolt szendvicssel kínálja a védekezőket, vagy amikor

egy másik nyugdíjas asszony könnyes szemmel azt kérdezte a karomat szorongatva: „Ugye, nem lesz baj?”

Szintén „jó volt” vízügyesnek lenni akkor, amikor a városiakok esténként hozták a lehetőségeikhez mérten a védekezők ellátásához az ásványvizet, vagy csak egy szelet csokit. Jó volt és jó vízügyesnek lenni, amikor az embert az utcán megismerték és megismerik. Jó volt az árvízvédekezők tiszteletére a Szegedi Nemzeti Színházban rendezett ünnepségen részt venni és látni, hogy a város hogyan fejezi ki köszönetét valamennyi résztvevőnek. Mert meg kell mondani, hogy ez az elismerés és a tisztelet valamennyi résztvevőnek kijár, az irányítóktól a végrehajtókig bezárólag. A színházban rendezett gálaműsoron döbrentünk rá, hogy mennyi vízügyes volt és a néhány (!!!) szakember irányítását mindenki (rendőr, határőr, polgárőr, katona, bűvár...) egyhangúlag elfogadta. Igen, sokkal több ember volt ott egyenruhában, mint ahányan a vízügyesek voltak, de a szakemberek érdemeit Szegeden senki sem vitatta.

Meggyőződésem, hogy mindenki, aki bármilyen elismerést kapott, megérdemelte azt. Még ha csak a munkáját végezte is el. Nagyon fontos az ágazati PR, nagyon fontos sok szegmense szakmánknak, de végrehajtók nélkül reménytelenül kezdtük volna meg a feladataink elvégzését.

Mert az valóban igaz, hogy mindenki megkapta a fizetését az elvégzett munkájáért, de azt a felelősségtudatot, amit a munkálatokban résztvevők között tapasztaltam, soha nem lehet meghálálni, persze ez csak annak igazi értéke, aki ezt a helyszínen megtapasztalhatta.

Dr. Kozák Péter

a 11.01. árvízvédelmi szakasz vezetője

Utóirat: Szomorú, hogy egy ilyen hidrológiai esemény elhárítása után vannak, akik megkérdőjelezzik a helyszínen védekezési feladatot ellátó emberek érdemeit.

Megvitathatnánk!

Vélemény az átszervezésről

Az elmúlt napokban megérkezett a postaládámba a szokásos Hajdú Zsuzsi-levél, melyben a lapzártáról értesíti a kollégáit. Ilyenkor – az államigazgatásban megszokott módon, az utolsó pillanatban – lázasan kutatni kezdek a gondolataim között, hogy írjak-e ebbe a számba, s ha igen, miről. Szokták mondani, hogy nem annak van hírértéke, ha a kutya megharapja a postást, hanem ha fordítva történik.

Úgy gondoltam, az igazgatóság átszervezése olyan esemény, ami valami újdonságot hozott az elmúlt időszakban.

Talán az is előfordulhat, hogy írásom építő jellegű vitát indít e lap hasábjain.

A kollégák manapság inkább vállalati buli alkoholgőzös hangulatában mondják el véleményüket, mint újságcikkek keretében. Pedig – bizonyos határok között – meg lehetne tenni, hogy véleményünket nyíltan vállaljuk.

Mikor az átszervezés hírére meghallottam, azt mondtam, hogy a vízügy akkori szervezeti felépítése szinte minden új probléma megoldására tökéletesen alkalmas. A vízügyi-fejlesztési tervek készítését sem az Európai Unió találta fel, ennek igen hosszú gyakorlata van Magyarországon. A környezettel kapcsolatos problémák sem 2005-ben keletkeztek, ennek kezelésére is megvolt a megfelelő egység. A kapacitások növelésére természetesen szükség volt, hiszen egyes kérdések nagyobb hangsúlyt kaptak, mint az előző időszakban. Az akkori felépítés mögött több, mint 50 éves tapasztalat állt, tudva, hogy mely kérdéseket célszerű egy egységben, összefüggéseiben kezelni.

Az eltelt közel két év után látszik, hogy az új szervezet nem mindenben javított a működés hatékonyságán és néhány kérdés bizony elveszik a sok „bába” között. Például a vízgazdálkodási tervezés nem lett hatékonyabb, legfeljebb látványosabb. Erősen keveredik a felsorolt érdemek között a vállalkozási és az alaptevékenység.

Nem látom továbbá egyértelműen, hogy a víziközművekkel kapcsolatos tevékenységekben milyen módon kell részt vennünk, ha egyáltalán kell. Jól hangzik, hogy mindenütt legyünk ott, de az állami szerepvállalás nem ilyen egyszerű kérdés. Hozzá kell szoknunk, hogy a társadalom igen jól megold sok kérdést az állami apparátus nélkül is.

(Folytatás a 8. oldalon)

Megvitathatnánk!

Vélemény az átszervezésről

(Folytatás a 7. oldalról)

Azonban egy vezető sem érdekelt abban, hogy „kiszervezze” maga alól a hivatalt csak azért, mert az országnak az lenne a jó.

Teljesen új kérdésként jelent meg a társadalmi kommunikáció, divatosan a PR, valamint a pályázatírás. A közvélemény tájékoztatása mindig is kényes kérdés volt ágazatunkban. Az itt dolgozó kollégák olyan világban „nőttek” fel, ahol a központi hatalom mondta meg, hogy mit kell tennünk és gondolnunk, s ezt a viselkedést nehéz elfelejteni. A demokráciát nem csak a jogrendszerben, hanem az emberek fejében is meg kell teremteni.

A közvélemény tájékoztatásának lehetősége nem csak munka, hanem igen fontos presztízs kérdés. Az „egyet mondjunk; egy szekeret toljunk; legyünk egységesek” jól hangzó szlogenek fedezetében, a tájékoztatás központosítása állandó törekvés.

Ezt súlyosbította, hogy a 2006. évi árvíz az országgyűlési választások idejére esett, így minden médiaszereplés aranyat ért. Kozák Péter kollégánk, ha elindul a választásokon, biztos befutó lett volna. Családomban a gyerekek esti mese helyett őt követelték. Ő olyan szempontból üdítő kivétel, hogy szakértőként nyilatkozott, megfelelő szakmai tudással és kevés politikával fűszerezve mondanivalóját.

Azzal sem vagyunk mindig tisztában, hogy a társadalomnak joga van eldönteni, mit tegyen érte egy-egy állami hivatal. A kommunikáció további akadályja, hogy az emberek nem minden esetben akarnak beleszólni a saját sorsuk alakításába. Egyrészt hozzászoktak ahhoz, hogy Budapesten mindent jobban tudnak, másrészt pedig látják a parlamenti demokrácia „eredményeit”.

A pályázatírás napjaink egyik legjobban misztifikált feladata. E munka három fő részből áll: a cél meghatározása és kidolgozása, a dokumentáció elkészítése és a lobbizás. Egy jó ötletet nem egyszerű találni, s a megvalósítás megtervezése sem könnyű. A pályázati dokumentáció készítése csak annak tűnik megoldhatatlan feladatnak, aki még sohasem készített ilyet.

Elsősorban rendelkezni kell az általános iskola alsó osztályaiban tanított matematikatudással, másrészt mély vonzalmat kell érezni a felesleges igazolások megszerzése iránt. Kell hozzá még némi precizitás („kukacosság”) és türelem. Az e tevékenységből élők természetesen igyekeznek fenntartani „a halandó nem értheti” mítoszt, egyszerű anyagi érdekből.

Az újfajta pályázatírás fortélyai az Unióból szivárogtak be, így még nem sikerült a rendszert úgy átalakítani, hogy csak a kiváltságosok értsék. Természetesen annak az embernek, akinek egy villamosjegy is bonyolult dokumentum, még így sem egyszerű.

A lobbizás talán az egész folyamat legfontosabb láncszeme, mert egy értelmetlen célhoz is lehet pénzt kapni, ha ezt jól tesszük. Az igazgatóság pályázati tevékenysége akkor lesz sikeres, ha az alaptevékenységet leginkább segítő projekteket tudunk megvalósítani. A tervezésekre és a kiegészítő eszközökre is szükség van, de olyan beruházásokat is meg kell valósítani, amivel nem csak a gyengeségeket tudjuk feltárni, hanem tényleges megoldásokat (pl. új létesítményeket) ad cégünknek.

Nagyon eredményes lépésnek tartom a hírközlés és az informatika összevonását.

Kezdd mérnök koromban mindig csodálattal hallgattam a pesti kollégáink előadásait. Milyen diplomatikusak, higgadtak tudtak lenni! Később rájöttem, ennek a „kincstári” véleménynyilvánításnak az a lényege, hogy egy adott felvetést támogassunk is, meg nem is. A végleges álláspontunkat elég akkor kialakítani, mikor már látszik, melyik tábor áll nyerésre. A harcot vívja meg más.

Az jól látszik, hogy ez a diplomatikus magatartás nem vezetett eredményre, a vízügy szinte minden átszervezésből vesztesen került ki. Az alkalmazkodóképesség és simulékonyosság az adott személy egyéni boldogulását jól segíti, viszont a szervezeten nem viszi előre.

Tulajdonképpen nem történt csoda, a régi beidegződések tovább működnek. Ha egy törvényt nem tartanak be, akkor újat alkotunk, ami az előző betartására kötelez. Ha kiürül az államkassza, átszervezésbe kezdünk. Ha nincs ötletünk, akkor azzal védekezünk, hogy a beosztásunkhoz „nem méltó” részletkérdésekkel foglalkozni.

Én úgy gondolom, hogy a vízgazdálkodás jól körülhatárolható feladat és olyan „zongoracipelőkre” van szükség, aki a feladatokat a részletekbe menően ismerik. Szükség van tervezésre és stratégiakészítésre, de mindezek nem helyettesítik a cselekvést és a pénzt.

Lábdy Jenő

Ha Olvasóink is egyetértenek azzal, hogy „megvitathatnánk!”, írják meg véleményüket az átszervezésről!

Bemutakozik ifj. Jenei Gábor

2005. május 2. óta dolgozom az Atiközügnél, mint a Pályázati és Beruházási osztály pályázati ügyintézője. Bemutakozásom formális, hiszen jobbra ismertek. Különös ismertetőjegyeim nincsenek, talán csak az a sebesség, amit a lépcsőn közlekedésben Fejes Pétert megszegyenítően diktálok. Bár lábaim kétségtelenül rövidebbek, hármával még azért megy – főleg lefelé.

A száraz tények: tősgyökeres szegedi vagyok, itt születtem 27 évvel ezelőtt, itt végeztem minden iskolámat, legutóbb a SZTE geográfus szakát terület- és településfejlesztő szakiránnyal. Diplomám 2003 júniusában vehettem magamhoz, majd egy utolsó, teljes nyárra kiterjedő ejtőzést követően elhelyezkedtem első munkahelyemen, ahol egyből pályázatokkal találtam szembe magam egy mikro-vállalkozás projektmenedzsereként.

Miután a háromszemélyes vállalkozás egyetlen alkalmazottjaként felmondtam, 2004 nyarán belekóstolhattam a „vízügyes” érzésbe a közmunkaprogram révén. Mint munkafelügyelő, magam is kivettem a részem a fizikai munkából, mivel sok esetben értelmesebb és sokkal hatékonyabb elfoglaltságnak bizonyult felnőtt emberek fegyelmzésénél. Ekkor kerültem munkakapcsolatba a Szegedi Szakasz mérnökség több dolgozójával, köztük édesapámmal is.

Megvolt a maga bája a munkának, mégis örömmel töltött el, mikor össze egy számomra jobban „fekvő” irodai munkakör került kilátásba, ismét egy vállalkozásnál. Itt kerültem kapcsolatba az Interreg-pályázatokkal, és ez segített hozzá az Atiközüig alakulóban lévő Pályázati és Beruházási osztályán az elhelyezkedés lehetőségéhez, amely 2005 májusában realizálódott.

Először vagyok olyan csapat része, ahol konkrét feladatleosztás működik. Feladatom a közreműködés a pályázati kérelmek összeállításában, a nyertes pályázatok jelentéseinek összeállítása, előírt archiválása, valamint kapcsolattartás mind a kitérő szervezettel, mind a partnerekkel. Továbbá figyelni az aktuális pályázati lehetőségeket, felhívni a figyelmet a kihasználható forrásokra.

Szabadidőmben barátaimmal, feleségemmel, a gitárommal, a 34 éves autómmal, valamint számítógép-alkatrészekkel való legózással foglalkozom.

Ifj. Jenei Gábor

Bemutakozik Marjanovic Dusán

Marjanovic Dusán vagyok. 1960-ban születtem, szakmai pályafutásom 1985-ben kezdődött a zágrábi Geodéziai Egyetem elvégzése után. (Előtte is a geodézia volt a mindenem (középiskola, főiskola).

Öt évet dolgoztam a Vajdaság fővárosában, az újvidéki DTD-ben, a „Hidrozavod”-ban. A geodéziai osztály fejlesztésével, automatizálásával foglalkoztam, de a terepi munka sem maradt el és mielőtt teljesen beletemetkeztem volna az akkor csúcsnak számítható PDP11 számítógép Fortran 4+ programozási nyelvbe, mielőtt – mint egy jó informatikus – esküdni kezdem volna, hogy a kilométer is 1024 méterből áll, kiruccantam a kivitelezés világába.

A becsei mezőgazdasági kombinát 5500 hektárján öntözőrendszert építettem, majd a hadsereg „kötelékein” belül autótutat Bosznia hegyei között. Ekkor még a jövő építése folyt, de hamarosan rájöttünk, hiú ábrándokat kergetünk. Két éves tanári pályafutásom után, Szabadkán (építőipari szakközép), ahol már a gyerekek is egyhangúan kiabálták: „Háború lesz” (ezt ottani nyelven), a sors úgy hozta, hogy menni kellett. Tizenöt éve élek családommal Szegeden, tíz évet dolgoztam ugyanannál az asztalnál és közben négy céget váltottam.

Érdekes volt a feladat és nagy volt a kihívás – ez gyakran az anyagiakat is feledtetni a lelkes mérnökemberrel. Desktop térinformatika egy egész országra, rendszerterv, mintaprojektek, tender... A kérdések: „ki, hol, mi, mennyi és mekkora”. Mindig ezekre kellett keresni a választ.

Tavaly, szeptember elsején jöttem az Alsó-Tisza vidéki Környezetvédelmi és Vízügyi Igazgatósághoz. Öt hónap alatt felújítottuk a műszerparkot, új GPS-t vásároltunk. A GPS-t mindenki ismeri, de van ebben már valami új is: NTRIP és RTK. Mobilhálózaton keresztül kapcsolódva a FÖMI országos hálózatára, valós idejű koordináta megjelenítést biztosít. Nem helyi rendszerben dolgozunk, a kijelzőn már az EOY koordináták láthatók.

Hogyha akad érdeklődő a számítástechnikai múlt iránt, örzöm még az első zsebszámológépemet, melynek „már” 1976-ban harminckét művelete volt.

Marjanovic Dusán

A vízügyi emlékhely kincsei

Újra együtt!

Ősz van, hajnalodik! A nap első sugarai átsiklanak a tetőgerinc felett, a hársfa levelektől megritkult ágain keresztül simogatják a rozsdamarta testet. Az éjszaka hűvös volt, a lecsapódott pára a pórusaiba ívódott, jólesik neki az első meleg érintés. Ébredzik, de jó még az álom és valóság mezsgyéjén elidőzni egy kicsit.

Hosszú-hosszú évek óta áll már egyhelyben, magányosan, csak a környező kutak unos-untalan csobogását hallgatja. Belefáradt, de az éjszaka kellemes álma volt. Zöld mezőn dolgozott, vágóéle a földbe hasított, mögötte, a csatorna fényes oldalán – mint könnyecseppek – apró vízerék fakadtak. Épült az öntözőcsatorna, a növények már nagyon várták az éltető vizet.

Barátjával, az SZ-100-zal – aki vontatta és segítette munkáját – jól megvoltak. Kedvelte erejét, mély dizelmotor hangját, és a bűdös, de számára mégis kellemes kipufogógázt. Hosszú, fárasztó nap után mindig a fák hűvösében várták a következő napot. Volt egy ember – erre is emlékszik –, akit nem szívtelt, mert állandóan a kerekébe rúgott. A másikat kedvelte, aki esténként takarította, megolajozta, zsírozta csuklóit, megsimogatta, és azt mondta: „szépen dolgoztál”. Ez jól esett neki.

Lassan ébrednek, az álmok elmúlnak. Megmozgatná gémberegett, rozsdás kerekét, szárnyait, de helyhez van kötve. Nem tehet mást, csak türelmesen várja ezt a napot. És még ki tudja, hányat.

Érdeklődve figyelni az előtte ténykedő embert. Tegnap a füvet nyírta – kissé zavarta a gépjármű –, „most meg a földet talicskázza ide elém, terepet rendez, betonlapokat cipel. Mit akar vajon?”

Telnek, múlnak a negyedórák, változik a világ. Már nem az emberre, hanem egy tá-

voli, egyre erősödő hangra figyel. Visszahajtott szárnyait, ha lehetne, meglengetné, mint két hatalmas fület. Ismert, rég nem hallott, szeretett hang közeleg. Kissé köhögős, néha ki-kihagy a dízel.

Rozsdamarta lemezein kellemes borzongás fut keresztül. Régi emlékek elevenednek fel benne. Vajon valóra válik az éjszakai álom?

Előtte sövény és faszor, látni nem lát semmit, de a köhögős-rekedtes hang még itt a közelben. Kerekai remegni kezdtek. Felbúg a motor, lánctalp csörög-csikorog és a nyitott kapuban megjelenik a „szörnyeteg”.

„Felém közeledik” – gondolja az eke – „talán újra együtt leszünk”. Drótsodronya majd elpattan, míg helyére nem áll az SZ-100-as. „Igen, nekem hozták, ideállt elém, végre van párom, nem leszek egyedül!”

Utolsót böffen a motor, majd leáll, végleg elfoglalja a helyét. Az emberek elmennek, csend borul a tájra.

„Magsériültél?” – kérdi az eke – „Tiszta olaj a hátsó részed! Ne félj, jó lesz majd itt neked.” Durva drótkötélkezelést az SZ-100-ra teszi. „Üdvözöllek haver, örülök neked. Itt kettesben majd jól elleszünk, elbeszélgetünk a régi időről, és hallgatjuk majd az ifjúság zsvivaját. Szia, SZ-100-as, még egyszer, most már újra együtt vagyunk!”

Köszönet a SZEVIÉP Rt.-nek, elsősorban dr. Simon Sándor vezérigazgatónak, Keresztes György eszkingazdálkodónak, és a Kádár Vilmos vezette szerelőgárdának, hogy az SZ-100-as és a régi csatornanyitó eke találkozája létrejöhetett!

A „páros” és még sok más vízügyi emlék az újszegedi gátórházban kialakított Vízügyi Emlékhelyen tekinthető meg.

Miklós János

Akcióterv a déli határ menti, felszíni vizekért

Igazgatóságunk 2005. május 20-án nyújtotta be pályázati kérelmét, hogy az Interreg III/A Magyarország–Románia, valamint Magyarország–Szerbia és Montenegró Határon Átnyúló Együttműködési Program keretében, a Vajdasági Vode Vojvodine közvállalattal és a Kiskunsági Nemzeti Parkkal partnerségben megvalósíthassa környezetvédelmi célú projektjét a déli határszakasz felszíni vizei jó környezeti állapotának megőrzéséhez szükséges akcióterv elkészítése céljából.

A Támogatási szerződést – mely közel 110 millió forint vissza nem térítendő támogatást biztosít a projekt végrehajtásához – 2006. július 13-án írták alá. A négy munkacsomagra felosztott teljes projektidőszak jelenleg a második munkacsomag lebonyolításánál tart.

A Magyarország és Szerbia között lévő határszakasz Tiszától nyugatra található területein a felszíni vizek állapota meghatározza a vízgyűjtő környezeti állapotát. Az utóbbi 15 év vízhiányos időszakának, valamint a vízgyűjtő társadalmi környezetének megváltozása következtében a környezeti állapot romlása következett be. Mára elengedhetlenül vált a vízgyűjtő jó környezeti állapotához szükséges akcióterv kidolgozása, mely konkrétan meghatározza azon intézkedéseket, melyekkel a környezeti állapot javítható.

A széleskörű nemzetközi partnerség egyrészt a projektidőszak alatt biztosítja a megfelelő információáramlást és publici-

tást, másrészt a megvalósulást követően a határon átnyúló eredmények és hatások mérését is lehetővé teszi.

Partnerek:

– Kiskunsági Nemzeti Park (támogatásban részesülő partner)

– „Vode Vojvodine” Közvállalat, Újvidék

– Mórahalom, Zenta, Magyarokisznya és Horgos önkormányzata

A vízgyűjtő állapotának vízgazdálkodási szempontú feltárását a jelenlegi 2. munkacsomagban kezdtük meg. A munkafolyamat műszeres háttérnek megteremtését a megelőző, 2006. október 15-én lezárult 1. munkacsomag célozta. A feltárt adatok folyamatos tárolására és elemzése céljából mind az Atikövízig, mind partnere, a Kiskunsági Nemzeti Park Igazgatóság korszerűsítette informatikai háttérét számítástechnikai berendezések és kiértékelő programok beszerzésével. A diagnosztikai és mérőeszközök (georadar, GPS), valamint a digitális ortofoto és a FÖMI-térképek is rendelkezésre állnak.

Folyamatban van az ortokorrigált, nagyfelbontású űrfelvétel közbeszerzési eljárásának lebonyolítása, amely a projekt legnagyobb összegű beszerzése (az 500 szelvény becsült értéke összesen 25 millió Ft).

A vízgyűjtő feltárása során el kell végezni a vízhálózati elemek Európai Unió által megalkotott vonatkoztatási rendszere szerinti jellemzését, mely tevékenységet közösen végzi az Atikövízig és a KNP. A komplex vizsgálat egyrészt a területre ki-

terjedő ökológiai felmérést jelent – mely tevékenység végrehajtását a KNP koordinálja –, másik eleme a vízgyűjtő vízgazdálkodási viszonyainak feltárását célzó munkafázis, melynek végrehajtását az Atikövízig hangolja össze. Mindkét feltárási tevékenységben szükség van speciális szakértők bevonására, munkájukat a szakterületek felelősei koordinálják.

A felmérések alapján az Atikövízig és a KNP közösen dolgozza fel a vizsgálati eredményeket a komplex szemléletmód érvényesítése érdekében. A vizsgálati eredmények alapján határozzák meg a vízgyűjtő potenciális jövőképeit.

A jövőképek alapján gazdasági elemzés beépítésével készítjük el azt a vitaanyagot, melyet megismertetünk a vízgyűjtő lakosságával. A lakosság véleményének figyelembe vétele mellett határozzuk meg a vízgyűjtővel kapcsolatosan felmerült igényekre- elvárásokra konszenzusos megoldást. Az így kiválasztott célok megvalósításához intézkedési terveket készít az Atikövízig és a KNP.

Az akcióterv a vízgyűjtő egészére vonatkozóan fogja tartalmazni a környezeti potenciál javításához szükséges intézkedéseket, valamint az azok fenntartásával kapcsolatosan felmerülő költségeket.

A projektidőszak 2008. május 15-én zárul, széleskörű konszenzuson alapuló pontos jövőképet adva a déli határszakasz felszíni vizeivel kapcsolatban a térség környezeti állapotát érintő nemzetközi vízgazdálkodási és ökológiai problémákról.

Ifj. Jenei Gábor

Folytatódik a Szárazér-program

Figyelemre méltó eseményre kaptunk meghívót Mezőhegyesre, a Ménesbirtok Zrt. tanácskozátermébe. A kezdeményező Marosvíz Kft. mellett jelen voltak a márciusban megalakuló, határon átnyúló, többcélú kistérség érintett polgármesterei (Pécska, Battonya, Mezőhegyes), Arad megye alprefektusa, a román vízügyi szervezetek képviselői, és más magyar területi érintettek is.

A cél annak az együttes akaratnak a kimondása, hogy a Szárazér vízrendszerének – román és magyar területen egyaránt – rehabilitációja szükséges.

A jelenlévők ennek érdekében együttműködnek a jövőben. A térségben futó több életképes program tapasztalatai alapján dr. Karsai József magyarországi „fővédnök” szerint – a szükséges szakmai anyagok birtokában – nagyon jó eséllyel lehet pályázni a megvalósításra. A résztvevők döntést hoztak egy román és egy magyar előkészítő bizottság felállításáról,

ezek munkája révén aláírható lesz az Együttműködési megállapodás, mely alapja lehet az erre a célra létrehozandó határon átnyúló egyesületnek.

A tanácskozás jó hangulatban, célratoró észrevételek mellett zajlott. Levezető elnökként a helyszínen felkért Tripolszky Imre és az ülést előkészítő id. Miskucz Péter remekül kezelte „a vég nélküli felvételek” stratégiáját már zsigerből alkalmazó, de előre nem vivő határon túli hozzászólásokat.

Talán ezzel a február 23-i kezdeményezéssel elindul valami ebben a határ mindkét oldalán hátrányos helyzetű, a döntéshozók által kevés figyelemre méltott térségben. Az elérendő jobb vízállapotok természetesen nem fognak édenkertet teremteni. Azonban a biztosan kialakuló jobb környezeti állapot, és az esetlegesen fellendülő öntözés hosszú távra biztosít egészséges, élhető környezetet.

Versegi László

A Vízügyi SE közgyűlése

Április végén a Szegedi Vízügyi SE elnöksége közgyűlést tart, a következő témakörökkel a napirenden:

– Beszámoló az SE elmúlt két évi tevékenységéről, gazdálkodásáról;

– A Sportcentrum üzemelésének eddigi tapasztalatai, rövid- és hosszútávú tervezés, programajánlat.

A sportszerető kollégák, sportegyesületi tagok figyelmébe ajánljuk, hogy a közgyűlés előtt minden jó ötletet örömmel vesz írásban, vagy szóbeli megkeresés alapján is az elnökség. Alapvető célkitűzésünk a sportcentrumunk jelenlegi állapotához képest további fejlesztés, együttműködés sportszervezetekkel, illetve civil szervezetekkel a lehetőségek minél jobb kihasználása érdekében. Várjuk jó ötleteiteket, javaslataitokat.

K. Gy.

Hidrometeorológiai helyzetjelentés

Az évszakban megszokottnál lényegesen melegebb időjárás februárban sem változott, a Tisza vízgyűjtő legnagyobb részén a sokéves átlagnál 20-60 százalékkal több csapadék hullott, ez alól csak a Maros vízgyűjtő és az igazgatóság területe volt kivétel, ahol átlagos volt a csapadéktevékenység. A csapadékos január és február ellenére a november 1-től számított hidrológiai évben eddig csak a Felső-Tisza mentén hullott (mintegy 15 százalékkal) több csapadék az átlagnál, máshol 70-100 százalék közötti, az igazgatóság területén 60 százalékos lett a négyhavi összeg. Területi eloszlásban a legtöbb Dombegyháza térségében, legkevesebb Zákányszéken hullott.

A napos órák száma februárban a sokéves átlagértékkel közel megegyezett. Az átlaghőmérséklet viszont jelentősen felülmúlta a sokéves értékeket, februárban átlagosan mintegy 4 fokkal volt melegebb az ilyenkor megszokottnál. A hőmérsékleti értékek 16–(-5) celsius fok között változtak.

Folyók vízjárása:

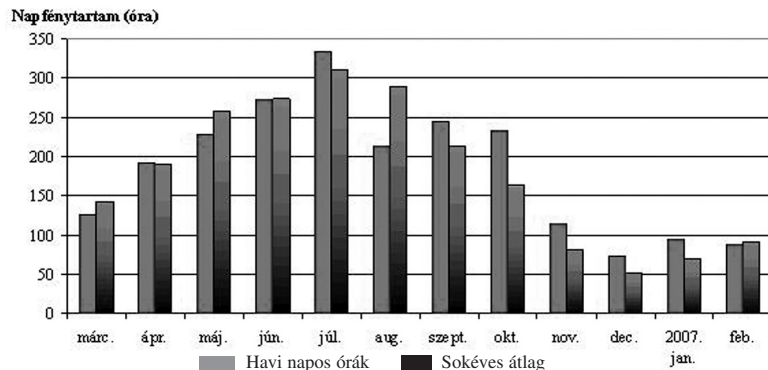
Az őszi-téli hónapok első számottevő – a kezelésünkben lévő folyószakaszokon mederben levonuló – áradása január végén jelentkezett, majd a február második hetében kezdődő hóolvadás és az ezt kísérő esők újabb árhullámokat indítottak el a Tiszán és mellékfolyóin.

I. fokú szint fölött vonult le a Fekete-, a Fehér- és a Kettős-Körös árhulláma is, de a Hármas-Körösé készültségi szint alatt maradt.

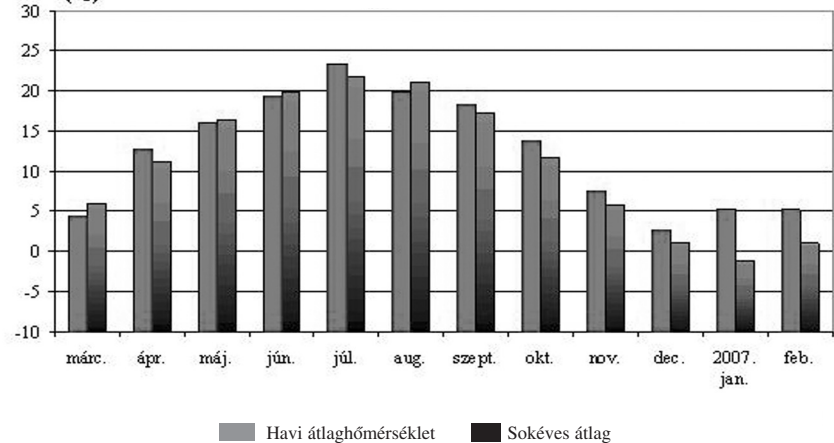
Megtelt a Maros és az Alsó-Tisza medre is, de a vízállás itt nem érte el a készültségi szintet.

Az igazgatóság kezelésében lévő folyószakaszokon a hónap harmadik hetében bekövetkezett tetőzéseket nagyon lassú apadás követte.

Havi napfénytartam alakulása – Szeged, 2006–2007

Havi középhőmérséklet alakulása Szeged, 2006–2007

Atvízig területi csapadék (mm)							
Időszak	maximum		minimum		átlag		
	helye	helye	sokévi átl. viszonyított				
			csapad. (%)	eltérés (mm)			
tárgyhavi	55,9	Dombegyháza	19,6	Zákányszék	34,6	108	2,6
nov. 1-től	–	–	–	–	92,9	61	-59,1

Vízmerce	Tárgyhavi felszíni vízállás (cm)						
	maximum		minimum		közép		
	dátum	dátum	dátum	dátum	mederteltség (%)	eltérés	
Tisza, Szeged	541	02.18	298	02.10.	444	57	198
Maros, Makó	285	02.16.	-3	02.09.	90	27	37
Körös, Szarvas	578	02.18.	249	02.09.	436	52	198

A táblázatban az „eltérés” az eltérést jelöli a sokéves havi átlagtól

Talajvízkút		Tárgyhavi közepes talajvízállás (cm)		
száma	helye	terep alatt	változás az elmúlt hónaphoz viszonyítva	eltérés a sokéves havi átlagtól
453	Hódmezővásárhely	-292	6	-20
473	Mezőhegyes	-290	3	97
831	Kecskemét	-183	-1	-73

Talajvízállás:

Működési területünkön az elmúlt hónapban számottevő változás nem következett be a talajvízszint alakulásában. Mind a talajvízszint-emelkedéssel, mind pedig a talajvízszint-süllyedéssel érintett körzetekben jellemzően 25 cm-nél kisebb változások mutatkoztak. A rendelkezésre álló adatok szerint területi átlagban februárban a talajvízszint a január havi területi átlaggal közel azonos volt.

Talajnedvesség:

Működési területeinken február végén – az egy hónappal korábbi állapothoz képest – a talajok nedvességtartalma a 0–20 cm-es rétegben nőtt, a százalékban kifejezett nedvességtartalom meghaladta a 90 százalékot. A 20–50 és 50–100 cm közötti talajréteg nedvességtartalmára nincs rendelkezésre álló megbízható adat.

Belvízhelyzet:

A Tisza és mellékfolyóinak emelkedő vízállása miatt a belvízcsatornák gravitációs levezetésének a lehetősége megszűnt. Erre tekintettel és a szivattyútelepek védelme, valamint a főcsatornák vízszintcsökkentése érdekében a 11.01., 11.03., 11.05 és a 11.08-as belvízvédelmi öblözetek hat szivattyútelepére I. fokú belvízvédelmi készültséget rendeltek el. Februárban a szivattyúzással elvezetett vízmennyiség 4746,9 ezer m³.

Kiss Csongor

Székesfehérvári sportnap

2006. szeptember 29-én zajlott Székesfehérváron a hagyományos – 32 éve ismétlődő – Székesfehérvár–szegedi KÖVIZIG-KTVF sportnap. A hangulatos nap végeredménye 11 versenyszámban 8:3 Székesfehérvár javára. Megint udvarias vendégek voltunk! A hazaérkezéskor már arra gondoltunk, hogy 2007-ben hogyan és mivel várjuk, fogadjuk a székesfehérvári kollégákat.

K. Gy.

Gyarapodott vízügyi múzeumunk

Kis múzeumunkban, az újszegedi Vízügyi Emlékhelyen őrizük többek között azokat a régi szakkönyveket, folyóiratokat és egyéb kiadványokat, amelyekre ma már ritkábban van szükség, de melyek annál értékesek. Megőrzésüket és az állomány gyarapítását, amint a vízügyi igazgatóság korábbi vezetői, személy szerint magam is fontosnak tartom.

Múzeumunk a közelmúltban jelentős anyaggal gyarapodott, ugyanis igazgatóságunk egykori főmérnökének hagyatékából fiától, Balló Zoltán közlekedési mérnöktől 15 könyvet, egy nagyon gazdag fotóalbumot (az 1970-es árvíz képeivel) és néhány dokumentumot kaptunk. Mindezért ezúton is hálás köszönetemet fejezem ki.

A régebbi könyvek közül nagyon érdekes és értékes például De Lagréné: Hajózás a szárazföldi vizeken. Folyók és folyamok. I–II. kötet (1885–86); Herman Ottó: A magyar halászat könyve (1887) és egy magyarra fordított angol mérnöki kézikönyv 1880-ból. Az újabbakból egy OVFI-kiadású kis könyvet emelek ki, címe: Az árvédelem gyakorlati ismeretei (1962).

Várjuk a további adományokat.

Dr. Dobi László

Tizenöt évfolyam = 486 újságoldal után

Nem volt e sorok írója ellenére, hogy a háttérből, az Olvasók számára remélhetőleg észrevétlenül bábáskodjon a VÍZPART (nem a kft., hanem e lap) alapítása, 1992 óta minden egyes szám megjelenésénél. Ezzel jár – megosztott szerkesztés esetén – a kivitelezésért felelős szerkesztőnek lenni: a cikkeket szervező, szakmai hitelességű igazgató-szerkesztőtől átvett kéziratanyagból kell összeállítania az újságot. Megoldania, ha a szükségesnél kevesebb vagy több cikket kap; átfésülnie a mondatokat, ha egy-egy szerző pongyolán, vagy félreérthetően fogalmazott; egységesítenie az „ahány cikk, annyiféle írásmódot”. Illusztrációt keresni, fotót választani, cíkcímet kitalálni, nyelvtani hibát javítani – s mindezt akkora hatékonysággal, hogy lehetőleg még az érintett szerzők se vegyék észre a korrekciót, a változtatást, a rövidítést... Amíg tehetem, így tervezem a jövőben is: háttérmunkás maradok. Hogy 15 év és 486 „lepedőnyi” újságoldal után kérek magamnak egy tennyei helyet, annak jó oka van.

Jó, mert valami új megszületésénél közreműködést vállalhatni – jó dolog. S lapunk új formátuma felér egy újjászületéssel. De ne csupán a lap formátuma, külleme változzék! A technikai változásokkal járjon együtt (netán következzen is belőlük) tartalmi frissülés – ezt a célt fogalmaztuk meg a szűkebb stábjban.

Nem először persze.

Ha hiszik, ha nem, már évekkel ezelőtt felmerült a gondolata – de nem ám a többi igazgatóság A4-es lapformátumának mintáját követendő, azokat jóval megelőzve! –, hogy igényesebb kivitelű, szakmailag ugyanolyan korrekt, mégis olvashatóbb, s mindenképpen frissebb, változatosabb tematikájú újsággal lepjük meg olvasótáborunkat. Ám akkor talán túl korai volt ilyesmivel előhuzakodnunk, az anyagiak okán sem arattunk javaslatunkkal tetszést. Így maradt az újságformátum, s ami sajnos ezzel kényszerűen együttjárt: a terjengősség csábitása, a szakmai dolgozatok változatlan

áttemelése a lapba, a sajtóműfajok eltűnése, utóbb a digitális fényképezéssel a képminőség romlása.

Nem remélhetjük, hogy egyik napról a másikra, varázsütésre majd mindez megoldódik, tudjuk, inkább csak az esély nő a technikai feltételek javulásával, az oldalfelületek átrendezésével, a terjedelmi korlátok szűkítésével ahhoz, hogy érdekesebb lehessen az újság. Húsz-harminc sor megírásához talán annak is lesz kedve, akit eddig elriasztottak a nagylélegzetű tanulmányok; tapasztalatait, véleménye megfogalmazásával remélhetőleg az is megpróbálkozik ezennél, aki eddig azt hitte, a szerkesztők nem volnának ilyesmire „vevők”.

De bizony örömmel adnánk helyet eleménybeszámolóknak, vitacikkeknek, reflexióknak, szakmai kihívások bemutatásának, de pár soros híreknek is akár – hogy csak néhányat említsünk a lap hasábjairól sajnálatosan kikopott tematikai megoldások közül. Az igazgatóság belső munkatársai persze számíthatnak a jövőben is szerkesztői segítségünkre, legyen akár szó konzultációról, ötletadásról, sikerületlen mondatok átfogalmazásáról, vagy illusztrációról, fotó beszerzéséről.

A cikkeket természetesen ezennél is .doc formátumban szeretnénk megkapni, a fotókkal kapcsolatban azonban volna egy kérésünk: ha a .jpg-formátumú fotó felbontása alacsony (szokásosan 72 dpi), a képméretet feltétlenül hagyják meg nagyinak! (Hat-tizenkét centiméter széles kép közlésében csak az bizhat ugyanis, aki 300 dpi-s felbontású felvett bocsát rendelkezésünkre.)

E technikai kitérő után – megköszönve figyelmüket, egyszersmint a húsvéti ünnepnapok idejére kellemes időtöltést kívánva – Olvasóink jelenlétében teszem fel a számomra legfontosabb kérdést: vajon a televíziós csatornák szabadidő-faló dömpingjében bíthatunk-e a nyomtatott betű erejében?

Majd látjuk.

Pálffy Katalin

VÍZPART

Az Alsó-Tisza vidéki Környezetvédelmi és Vízügyi Igazgatóság lapja
Megjelenik negyedévente

Szerkeszti: a szerkesztő bizottság

Elnöke és felelős kiadó:

dr. Dobi László

Felelős szerkesztő: Pálffy Katalin

Szerkesztő: Privácziné Hajdu Zsuzsanna és Nagyszöllősi Nóra

Szerkesztőség: H-6701 Szeged, Pf.: 390
6720 Szeged, Stefánia 4.

Tel.: 36/62/599-599; Fax: 36/62/420-774

E-mail: hajduzs@atikovizig.hu

Nyomás: „NORMA” Nyomdász Kft.,
Hódmezővásárhely

F.: ATIKÖVÍZIG
6720 Szeged, Stefánia 4.
6701 Pf. 390

DÍJ HITELEZVE
SZEGED I.
Megyei Postahivatal
6701

NYOMTATVÁNY